

Ex 33, 11 – 23 Pán sa rozprával s Mojžišom z tváre do tváre, ako keď sa niekto rozpráva so svojím priateľom. Potom sa vrátil do tábora. Ale jeho služobník, mladík Jozue, Nunov syn, sa nevzdŕaľoval zo stánku. A Mojžiš povedal Pánovi: „Pozri, ty mi prikazuješ: ‚Vyved’ tento ľud!‘ A neoznámil si mi, koho pošleš so mnou, hoci si povedal: ‚Poznám ťa po mene, ba našiel si milosť v mojich očiach.‘ Ak som teraz našiel v tvojich očiach milosť, prezrad’ mi, prosím, svoje zámery, aby som poznal, že som našiel milosť v tvojich očiach. Ved’ tento ľud je tvojím národom!“ On odpovedal: „Ja mám ísť osobne s tebou, aby si ty mal pokoj?!“ Tu on odpovedal jemu: „Ak nepôjdeš s nami osobne, ani nás nevyvádzať odtiaľto! A podľa čoho poznám, že som našiel milosť v tvojich očiach, ja a tvoj ľud, ak nie podľa toho, že pôjdeš s nami a my, ja a tvoj ľud, budeme tým vyznačení pred všetkými národmi, čo sú na zemskom povrchu?“ Tu Pán povedal Mojžišovi: „Aj toto, o čo si prosil, urobím, lebo ty si našiel milosť v mojich očiach a ja ťa poznám podľa mena!“ On povedal: „Daj mi vidieť svoju slávu!“ On mu odvetil: „Predvediem pred tebou všetku svoju nádheru a vyslovím pred tebou aj Pánovo meno. Milostivý budem, ku komu chcem byť milostivý, a zmilujem sa nad tým, nad kým sa chcem zmilovať!“ A ešte mu povedal: „Moju tvár nemôžeš vidieť, lebo nieto človeka, ktorý by mňa videl a ostal by nažive!“ A Pán hovoril ďalej: „Hľa, neďaleko mňa je miesto, tam vystúp na skalú! Keď tade pôjde moja sláva, postavím ťa do skalnej trhliny a položím na teba svoju ruku, kým neprejdem. Potom svoju ruku odtiahnem a ty ma uvidíš odzadu. Ale moju tvár nesmie nik vidieť!“

Jób 42, 12 – 17 Pán požehnal koniec Jóbovho života viac ako jeho začiatok, takže mal štrnásťtisíc oviec, šesťtisíc tiav, tisíc záprahov rožného statku a tisíc oslíc. Mal tiež sedem synov a tri dcéry. Jednej dal meno Holubica, druhej meno Škorica, tretej meno Roh líčidla. A v širom kraji nebolo takých krásnych žien ako Jóbove dcéry. A otec im dal podiel na dedičstve s ich bratmi. Jób žil potom ešte stoštyridsať rokov a uzrel svoje deti i deti svojich detí až do štvrtého pokolenia. A zomrel Jób starý a sýty svojich dní. Je napísané, že znova vstane s tými, ktorých vzkriesi Pán.

Iz 52,13 – 54,1 Takto hovorí Pán: Hľa, úspech bude mať môj služobník, pozdvihne, vyvýši a zvelebí sa veľmi. Ako sa nad ním zhrozili mnohí – ved’ neľudsky je znetvorený jeho výzor a jeho obraz je nepodobný človeku – tak ho budú obdivovať mnohé národy, králi si pred ním zatvorí ústa. Ved’ uvidia, o čom sa im nevravelo, a poznajú, čo neslýchali! Kto by uveril, čo sme počuli, a komu sa zjavilo Pánovo rameno? Ved’ vzišiel pred ním s’ a ratoliestka a ako koreň z vyschnutej zeme. Nemá podoby ani krásy, aby sme hľadeli na neho, a nemá výzoru, aby sme po ňom túžili. Opovrhnutý a posledný z ľudí, muž bolestí, ktorý poznal utrpenie, pred akým si zakrývajú tvár, opovrhnutý, a preto sme si ho nevážili. Vskutku on niesol naše choroby a našimi bôľmi sa on obťažil, no my sme ho pokladali za zbitého,

strestaného Bohom a pokoreného. On však bol prebodnutý pre naše hriechy, strýznený pre naše neprávosti, na ňom je trest pre naše blaho a jeho ranami sme uzdravení. Všetci sme blúdili ako ovce, išli sme každý vlastnou cestou; a Pán na neho uvalil nepravosť nás všetkých. Obetoval sa, pretože sám chcel, a neotvoril ústa; ako baránka viedli ho na zabitie a ako ovcu, čo onemie pred svojím strihačom, tak neotvoril ústa. Z úzkosti a súdu ho vyrvali a kto pomyslí na jeho pokolenie? Ved' bol vy'atý z krajiny živých, pre hriech svojho ľudu dostal úder smrteľný. So zločincami mu dali hrob, jednako s boháčom bol v smrti, lebo nerobil násilie, ani podvod nemal v ústach. Pánovi sa však páčilo zdrviť ho utrpením. Ak dá svoj život na obeť za hriech, uvidí dlhovské potomstvo a podarí sa skrze neho vôľa Pánova. Po útrapách sa jeho duša nahľadá dosýta. Môj spravodlivý služobník svojou vedomosťou ospravedlní mnohých a on poniesie ich hriechy. Preto mu dám za údel mnohých a početných dostane za korisť, lebo vylial svoju dušu na smrť a pripočítali ho k hriešnikom. On však niesol hriechy mnohých a prihováral sa za zločincov. Zaplesaj, neplodná, čo si nerodila, rozozvuč sa plesaním a jasaj, čo si nekvílila, lebo dietky opustenej sú početnejšie ako dietky vydatej.

Apoštol 125. začalo (1 Kor 1,18 – 2,2) Bratia, slovo kríža je bláznovstvom pre tých, čo idú do záhuby, ale pre tých, čo sú na ceste spásy, teda pre nás, je Božou mocou. Ved' je napísané: „Múdrosť múdrych zmarím a rozumnosť rozumných zavrhnem.“ Kdeže je múdry? Kde je zákonník? A kde mudrák tohto veku? Neobrátil Boh múdrosť tohto sveta na bláznovstvo? Lebo keď svet v Božej múdrosti nepoznal svojou múdrosťou Boha, zapáčilo sa Bohu spasit' veriacich bláznovstvom ohlasovania. Lebo aj Židia žiadajú znamenia a Gréci hľadajú múdrosť, my však ohlasujeme ukrižovaného Krista, pre Židov pohoršenie, pre pohanov bláznovstvo, ale pre povolaných, tak Židov ako Grékov, Krista – Božiu moc a Božiu múdrosť. Lebo čo je u Boha bláznivé, je múdrejšie ako ľudia, a čo je u Boha slabé, je silnejšie ako ľudia. Len sa pozrite na svoje povolanie, bratia, že tu niet veľa múdrych podľa tela ani veľa mocných, ani veľa urodzených; ale čo je svetu bláznivé, to si vyvolil Boh, aby zahanbil múdrych, a čo je svetu slabé, vyvolil si Boh, aby zahanbil to, čo je silné; čo je svetu neurodené a čím pohŕda, to si vyvolil Boh, ba aj to, čoho niet, aby zmaril to, čo je, aby sa pred Bohom nik nevystatoval. Vy ste z neho v Kristovi Ježišovi, ktorý sa pre nás stal múdrosťou od Boha i spravodlivosťou, posvätením a vykúpením, aby, ako je napísané: „Kto sa chváli, nech sa chváli v Pánovi.“ Ani ja, keď som prišiel k vám, bratia, neprišiel som vám zvestovať Božie svedectvo vysokou rečou alebo múdrosťou. Rozhodol som sa, že nechcem medzi vami vedieť nič iné, iba Ježiša Krista, a to ukrižovaného.